

Zaaknummer: GAZ 66345/66346/67505
Datum uitspraak: 18 juni 2014

HET GERECHT IN AMBTENARENZAKEN
zittingsplaats Curaçao

Uitspraak in de zaak van:

Marlon A. WERNET,
wonende in Curaçao,
klager,
gemachtigde mr. W.E. Fortin,

tegen

De Regering van het land Curaçao,
Verweerder,
Gemachtigde mr. L.M. Virginia en F.R. Brouwer.

1. *Het verloop van de procedure*

Bij Landsbesluit van 10 december 2013 no 13/3025 is klager, korpschef bij het Korps Politie Curaçao, met ingang van 11 december 2013, in het dienstbelang in zijn ambt geschorst voor de duur van drie maanden. Klager heeft hiertegen bij bezwaarschrift, bij het Gerecht ingekomen op 30 december 2013, bezwaar gemaakt. Tevens is door klager een verzoek om voorziening bij voorraad ingediend, inhoudende dat de hem opgelegde schorsing met onmiddellijke ingang wordt opgeschorst.

Bij Landsbesluit van 13 maart 2014, no. 14/0570 is de aan klager opgelegde schorsing, gerekend te zijn ingegaan 11 maart 2014, met drie maanden verlengd. Klager heeft hiertegen bij bezwaarschrift, bij het Gerecht ingekomen op 17 maart 2014 bezwaar gemaakt. Voorts heeft klager om het treffen van een voorziening bij voorraad verzocht, inhoudende de schorsing van dit besluit.

GAZ 66345/66346/67505
Wernet, M.A.
18 juni 2014

Verweerder heeft verweer gevoerd. Op verzoek van klager en met instemming van verweerder zijn beide zaken op 21 mei 2014 ter zitting van het Gerecht behandeld. Op verzoek van klager zijn daarbij de deuren gesloten. Uitspraak is bepaald op heden.

2. Kader

Ingevolge artikel 109, eerste lid van het Besluit rechtspositie politie kan de politieambtenaar in zijn ambt worden geschorst:

- a. indien een strafrechtelijke vervolging ter zake van een misdrijf tegen hem is ingesteld;
- b. wanneer hem het voornemen tot bestraffing met onvoorwaardelijk ontslag is meegedeeld dan wel wanneer hem die straf is opgelegd;
- c. wanneer naar het oordeel van de minister het dienstbelang dit bepaaldelijk vereist.

De duur van de schorsing bedraagt ingevolge het derde lid van dit artikel maximaal zes maanden. In zeer bijzondere gevallen kan deze termijn eenmaal met drie maanden worden verlengd bij landsbesluit.

3. Feiten

Nadat een verdachte in het Magnus-onderzoek levenloos in zijn cel was aangetroffen is klager op 8 september 2014 de toegang tot de dienstgebouwen ontzegd. Vervolgens is een onderzoekscommissie ingesteld die was belast met het doen van nader onderzoek naar het overlijden van deze verdachte.

Bij het in bezwaar bestreden landsbesluit van 11 december 2013 is aan klager een schorsing opgelegd. Daaraan is blijkens dit besluit ten grondslag gelegd dat er tussen de verschillende verklaringen van klager met betrekking tot zijn ambtsverrichtingen tegenstrijdigheden bestaan en dat er ook tegenstrijdigheden zijn aan te wijzen tussen klagers verklaringen en die van collega's. Die tegenstrijdigheden betreffen met name de niet bestaande, althans onvoldoende of onzorgvuldige hantering van veiligheids-, bewakings- en andere maatregelen, in verband met de opsluiting van gedetineerden in de politiecellen in Barber en raken het wezen van de verantwoordelijkheden van de Korpschef. Dat geeft aanleiding om ernstig te twijfelen aan de betrouwbaarheid en geloofwaardigheid van klager als Korpschef. Daarnaast is tijdens het onderzoek ook geconstateerd dat klager zodanig met zijn verantwoordelijkheden omgaat dat

medewerkers waarvan in redelijkheid kan worden getwijfeld aan hun integriteit, dan wel dat zij een risico vormen voor opsporingsonderzoeken, voorgedragen, voorgeschoven dan wel opgedragen worden om bij dienstonderdelen die zeer gevoelig zijn, tewerkgesteld te worden. De onderzoekscommissie ingesteld naar aanleiding van het overlijden van een gedetineerde in een politiecel in Barber, heeft ook documenten ontvangen waardoor aan de integriteit, betrouwbaarheid en geloofwaardigheid van de heer Wernet getwijfeld kon worden. Deze commissie heeft vervolgens bij rapportage van 7 december 2013 geadviseerd nader onderzoek in te stellen, welk onderzoek kennelijk vereist het horen van leidinggevenden van het Korps Politie Curaçao, waarvan ook klager deel uitmaakt. Door het onderzoek en het hervatten van de dienst door klager zou het ongestoord functioneren van het managementteam en andere leidinggevenden van het politiekorps niet verzekerd zijn zodat het dienst belang eist dat klager voor de duur van het nader onderzoek wordt geschorst.

Verweerder verwijst in de eerste plaats naar het nevenrapport van de Commissie van Onderzoek d.d. 7 december 2013. Daarin wordt vermeld dat de commissie tijdens het onderzoek naar het overlijden van een gedetineerde op een aantal mogelijke feiten is gestuit, die zo ernstig zijn, dat zij zich gedwongen acht die in dit afzonderlijk nevenverslag te rapporteren. In dit rapport stelt de commissie zich op het standpunt dat klager in twee afzonderlijke gespreksessies, één voor het voorlopig verslag en één erna, beweringen heeft gedaan tegen over de commissie die contradictoir en inconsistent zijn, mede in het licht van de verklaringen van anderen. Die verklaringen betreffen de centralisering van de aansturing van de beveiligingsmedewerkers te Barber. Deze medewerkers zijn in diens van een stichting. Op 30 oktober 2012 heeft het hoofd politiedienst, commissaris Girigorie, het wijkteam Barber medegedeeld dat het geen bemoeienis meer heeft met beveiligingsmedewerkers of het cellencomplex. Uitsluitend het Bureau Bijzondere Politietaken was hier vervolgens nog mee belast. Dit betrof in de periode erna een aantal elkaar opvolgende inspecteurs.

De onderzoekscommissie werpt klager in dit verband tegen dat:

-hij heeft verklaard dat de teamleiders/wachtcommandanten van de politie niet met de leiding over beveiligingsmedewerkers kunnen worden belast nu de vakbonden en de functiebeschrijvingen van de politie zich daartegen verzetten terwijl de drie betrokken

vakbonden (NAPB, SAP en ABVO) desgevraagd tegenover de commissie te kennen hebben gegeven geen bezwaar te hebben tegen structurele inschakeling van de politie bij aansturing van de beveiligingsmedewerkers. De voorzitters van NAPB en SAP verklaarden nooit eerder bezwaren tegen een dergelijke inschakeling te hebben geuit en geen bezwaar te hebben tegen aanpassing van de functiebeschrijving op dat punt. Ook de ABVO maakte kenbaar dat ze niet tegen inschakeling van de politie is maar meent dat de functiebeschrijvingen en werkvoorschriften voor de medewerkers wel "in place" moeten komen.

-hij heeft verklaard dat hij zich niet kan herinneren dat hij een memorandum van de coördinator van het wijkteambureau Barber heeft gezien of ontvangen over de personele problemen in het cellencomplex te Barber, terwijl hem een dat op 6 augustus 2012 is gestuurd. Bovendien is op 21 juli 2011 al eens een memorandum gestuurd aan het hoofd politiedienst, waarop hij te horen heeft gekregen dat eraan werd gewerkt.

-hij heeft verklaard dat de amoureuze relaties van de chef wijkteam Kramers met twee van de stichtingsmedewerksters aanleiding waren om de aansturing te centraliseren terwijl aan die chef slechts is medegedeeld dat het de bedoeling was die aansturing te centraliseren. Deze chef meent dat een en ander unfair is verlopen onder meer omdat een van de medewerksters is ontslagen terwijl de andere slechts is overgeplaatst. Daarnaast zou de kwestie hebben gespeeld medio januari 2012 en valt niet in te zien waarom deze in oktober 2012 aanleiding gaf over te gaan tot centralisering van de aansturing van de beveiligingsmedewerksters. De commissie constateert een discrepantie tussen de tijdsbepaling door de korpschef en de teamchef waarbij het de verklaring van de laatste het meest aannemelijk acht. Daarnaast stelt de commissie zich op het standpunt dat een intermenselijke relatiekwestie geen aanleiding mag zijn om de organisatie, waarin die kwestie zich heeft afgespeeld, structureel te wijzigen. Dat een dergelijk argument ten koste van de privacy van een medewerkster wordt gebezigd door klager acht de commissie, ook omdat dit vermoedelijk de waarheid geweld aandoet, ongepast en verwerpelijk;

-klager in het tweede interview niet meer gerept over verzet van de vakbonden tegen inschakeling van de politie bij de aansturing van beveiligingsmedewerkers. Bij de door hem genoemde voorwaarden noemt klager ook niet de voorwaarde dat dit verzet moet worden geadresseerd;

-klager heeft gesteld dat als de teamleiders met arrestantenzorg belast zouden worden, dit op weerstand zou stuiten, terwijl de vijf teamleiders werkzaam bij Barber daartegen geen enkele weerstand koesteren;

-klager heeft gesteld dat hij zich niet kan herinneren dat de minister van justitie hem over de verplaatsing van Florentina naar het cellencomplex Barber heeft gesproken terwijl de minister er in twee verhoren stellig over is dat hij dit wel, zo'n anderhalve maand na insluiting van deze gedetineerde heeft gedaan en daarbij ook de reactie van klager tot in detail heeft beschreven. Nu klager ook op andere punten aantoonbaar onjuiste verklaringen heeft afgelegd acht de commissie de verklaring van de minister van justitie op dit punt geloofwaardig.

In de tweede plaats werpt verweerder klager tegen dat hij heeft geïnsisteerd op het ter beschikking stellen van een bepaalde agente aan het RST, terwijl het karakter van het RST vanwege het karakter van zijn werk, met name bestrijding van grensoverschrijdende criminaliteit, zich daartegen verzet. Uit met betrekking tot die agente ontvangen informatie valt niet af te leiden dat zij zich aan corruptie-activiteiten heeft schuldig gemaakt maar wel dat zij dubieuze contacten onderhoudt. De informatie daarover dateert uit 2004. Een korpschef die een dergelijke medewerkster bij het RST wil plaatsen toont aan dat niet op zijn betrouwbaarheid, of op zijn minst inzicht in de materie, gerekend kan worden. Indien die korpschef, geconfronteerd met weerstand van de beleidsmedewerkers, verplaatsing met alle geweld wil doordrukken dan vormt deze zelfs een gevaar voor het welbestaan van die gevoelige werkomgeving. De commissie heeft zich uitermate verwonderd over de hardnekkigheid waarmee klager de agent bij het RST ingedeeld wilde zien.

Uit de aan de commissie ter beschikking staande stukken komt volgens de commissie het volgende naar voren:

-op 11 april 2012 heeft klager aan de teamchef RST kenbaar gemaakt dat het managementteam heeft besloten brigadier Curiel per 15 april 2012 ter beschikking te stellen aan het RST;

-op 12 april 2012 hebben de teamchef en het vestigingshoofd RST gereageerd met het bericht dat er bezwaar bestaat tegen de terbeschikkingstelling van Curiel voornoemd om reden van integriteit;

GAZ 66345/66346/67505
Wernet, M.A.
18 juni 2014

-op 13 april 2012 heeft klager verzocht om een onderbouwd document waaruit het gebrek aan integriteit van betrokkene blijkt. Hij wijst er daarbij op dat Curiel al jaren binnen de opsporing draait en is gescreend.

-in een nader mailbericht van dezelfde datum bericht klager te hebben vernomen dat 9 projectleiders en of gewezen projectleiders zowel binnen het RST alsmede het KPC en verder de CCID KPC en andere CID de plaatsing van de betrokken bij het RST ten zeerste afraden. Zij zou door de jaren heen voorkomen in tactische en pro-actieve onderzoekstrajecten. Een concreet onderzoeksdossier zou door de RST echter tegen haar niet opgeleverd kunnen worden en misschien is de totaliteit op roddels gebaseerd.

-bij brief van 27 mei 2012 heeft het hoofd recherche en informatiedienst aan klager medegedeeld dat een screening op antecedenten van mevrouw Curiel was uitgevoerd. In de toelichting daarbij wordt opgemerkt dat geen veiligheidsonderzoek, waarbij diepgaand onderzoek in het privéleven van de betrokkene wordt gedaan, heeft plaatsgevonden. De screening hield in het verzamelen van justitiële en politieke gegevens. Uit de screening kwamen geen noemenswaardige feiten naar voren waarbij de integriteit van betrokkene ernstig in twijfel moest worden getrokken. Voorts is uit de bestaande informatie niet te herleiden dat de directe levenssfeer van de medewerkers een risico oplevert voor de opsporing noch voor de veiligheid van het Korps Politie Curaçao of derden.

-bij e-mailbericht van 6 maart 2013 heeft klager medegedeeld dat Curiel zich in verband met het gaan verrichten van werkzaamheden zou melden bij het RST. Klager vermeldt daarbij dat naar Curiel een uitgebreid veiligheidsonderzoek werd verricht, die uitermate positief resulteerde.

Verlenging van de schorsing heeft vervolgens bij het eveneens bestreden landsbesluit van 13 maart 2004 plaatsgevonden omdat het onderzoek nog niet was afgerond. De commissie heeft geadviseerd de schorsing van klager te verlengen en daarbij in het belang van het onderzoek geen onderzoeksinformatie overgelegd aan verweerder.

Gelet op de inhoud van het rapport van de onderzoekscommissie d.d. 10 januari 2014 is er geen aanleiding klager voor het overlijden van de arrestant verantwoordelijk te houden.

4. Het standpunt van klager

Klager stelt zich in zijn bezwaarschrift van 30 december 2013 op het standpunt dat hij, anders dan in de eerste bestreden beschikking is vermeld, niet over de schorsing is gehoord. Klager vermeldt daarbij dat hij zowel op 25 november 2013 als op 9 december 2013 een gesprek heeft gehad met de minister van Justitie en dat bij het laatstgenoemde gesprek ook mevrouw mr. D. Lai, beleidsmedewerker, aanwezig was. Tijdens dat laatste gesprek heeft de minister klager medegedeeld dat de onderzoekscommissie hard bezig was met het rapport maar dat dit nog niet gereed was. Voorts deelde hij mede dat de onderzoekscommissie tegenstrijdigheden had geconstateerd en dat de commissie informatie had ontvangen dat hij de plaatsing van een niet-integere collega bij het RST had doorgezet. De minister vroeg klager vervolgens naar zijn mening en zei vervolgens dat hij mogelijk een kleinere commissie zou belasten met het uitzoeken van de zaak. Klager stelt zich op het standpunt dat hij aldus niet in kennis is gesteld van het voornemen hem in zijn ambt te schorsen.

Klager voert daarnaast aan dat hij twee verklaringen heeft afgelegd ten overstaan van de commissie van onderzoek, op 2 oktober en 19 november 2013. Bij het eerste gesprek kreeg klager de vragen toegestuurd zodat hij zich kon voorzien van de relevante documenten om het antwoord voor te bereiden. In de aanloop van het tweede gesprek werd hij niet van de te stellen vragen voorzien en kreeg hij pas tijdens het gesprek twee memoranda voor ogen daterend uit juli 2011 en augustus 2012 en was het daarom onmogelijk voor hem om de vraag of hij die herkende te beantwoorden. Wel heeft hij geantwoord dat de materie hem niet onbekend was. Gelet op de vele documenten die hij als korpschef onder ogen kreeg was het voor hem zonder voorbereiding niet mogelijk na te gaan of hij die documenten wel of niet had gezien. Klager stelt voorts dat hij de weergave van zijn eigen verklaringen noch die van andere personen die zijn gehoord, niet heeft kunnen inzien. Klager beklagt zich er voorts over dat de commissie er ten onrechte van heeft afgezien zelf deze vermeende tegenstrijdigheid nader te onderzoeken en in plaats daarvan al op 7 december 2013 heeft geadviseerd een afzonderlijke onderzoekscommissie in het leven te roepen. De commissie heeft immers pas op 10 januari 2014 het eindrapport uitgebracht.

In een nadere uittaling voert klager ten aanzien van hetgeen in het rapport van de onderzoekscommissie aan hem wordt tegengeworpen, het volgende naar voren:

-hij heeft slechts van anderen vernomen welke motieven destijds, toen hij niet werkzaam was voor het korps, een rol hebben gespeeld bij de overdracht van bewakingstaken aan niet politie-ambtenaren. Hij heeft recentelijk niet met vertgenwoordigers van vakbonden of teamchefs gesproken om te vernemen wat hun mening daarover is. Zijn mededelingen over mogelijke weerstand van die zijde tegen het opdragen van de leiding aan teamchefs is niet op gesprekken gebaseerd;

-hij zag als korpschef zeer veel stukken. Hij kan zich de twee memoranda over Barber van 21 juli 2011 en 6 augustus 2012 niet herinneren. De vraag daarover werd gesteld in het tweede verhoor, waarbij hij de vragen niet reeds schriftelijk vooraf had kunnen doornemen. Hij heeft een en ander dus ook niet kunnen nazoeken. Het eerste memorandum is niet aan hem maar aan een andere functionaris gericht, zodat niet zeker is dat hij dit ook onder ogen moet hebben gekregen;

-klager was zo'n anderhalve maand na de aanhouding van Florentina, dus rond 29 juli 2014, op vakantie. Rond dat tijdstip kan hij daarom niet hebben gesproken met de minister over een eventuele overplaatsing naar Barber. Mogelijk heeft de minister met zijn waarnemer besproken.

Met betrekking tot het voordragen van een beweerdelijk niet integere collega voert klager aan dat hij nimmer enig advies of informatie onder ogen heeft gekregen waaruit zou blijken dat die collega niet integer zou zijn. Na de schriftelijke melding van de leiding van het RST heeft het Hoofd Recherche en Informatiedienst gerapporteerd dat "uit screening geen noemenswaardige feiten of omstandigheden naar voren kwamen, waarbij de integriteit van betrokkenen ernstig in twijfel worden getrokken. Voorts is uit de bestaande informatie niet te herleiden dat de directe levensfeer van de medewerkers een risico oplevert voor de opsporing, noch de veiligheid van het Korps Politie Curaçao of derden." Documenten met betrekking tot de kandidate waarin het jaar 2004 wordt vermeld zijn niet eerder aan klager gepresenteerd. Klager was in dat jaar nog geen korpschef. Hij is er niet van op de hoogte of de betrokken medewerker voorwerp van een strafrechtelijk onderzoek is geweest.

Klager wijst voorts op het defamerende karakter van de schorsing waardoor zijn goede naam en eer worden aangetast.

5. Beoordeling

Het besluit om een ambtenaar met onmiddellijke ingang te schorsen dient te berusten op een behoorlijke afweging van de daarvoor in aanmerking komende belangen, in dit geval het door verweerder in de in bezwaar bestreden beslissingen genoemde dienstbelang versus het belang van eiser bij het verrichten van zijn werkzaamheden en het –zeker in eisers functie als korpschef– onmiskenbaar zeer diffamerend effect dat uitgaat van een schorsing.

Nu het een voor klager belastende en niet op diens verzoek genomen beschikking betreft, geldt voorts dat klager door verweerder over het voornemen hem te schorsen diende te worden gehoord. Dat hem al de toegang tot de gebouwen was ontzegd doet daar niet aan af: de schorsing betrof immers een nieuwe maatregel die hem op andere gronden dan de ontzegging werd opgelegd. Er is niet gebleken dat klager is gehoord. Weliswaar is niet in geschil dat hij meerdere gesprekken heeft gehad met de Minister van Justitie maar dat daarin klip en klaar het voornemen hem te schorsen aan de orde is geweest en hij in de gelegenheid is gesteld daarop te reageren is niet aannemelijk geworden. Het Gerecht volgt op dit punt de weergave die klager heeft gegeven van die gesprekken nu die nader met door hem overgelegde SMS-berichten is onderbouwd en verweerder heeft nagelaten een deugdelijk verslag van de door hem als het horen van klager aangemerkte gesprekken op te maken. Het Gerecht gaat er gelet hierop vanuit dat klager niet is gehoord over het voornemen hem de zeer ingrijpende maatregel van schorsing op te leggen en evenmin over de ernstige beschuldigingen die daaraan ten grondslag lagen. Dit dient reeds tot vernietiging van de schorsingsbeslissing te leiden.

Voorts overweegt het Gerecht nog het volgende. De feitelijke grondslag om eiser in het kader van het dienstbelang te schorsen heeft – zo blijkt uit het bestreden besluit – enerzijds betrekking op het afleggen van verklaringen die tegenstrijdig zijn met verklaringen van collega's of inconsistent met zijn eigen verklaringen en anderzijds op de wijze waarop klager met zijn verantwoordelijkheden omgaat, waarbij wordt gewezen op de voordracht van een kandidate voor een RST-functie.

De Gerecht stelt vast dat verweerder – op wie de bewijslast rust in deze – in zijn besluitvorming weliswaar een beeld van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen heeft geschetst en ook de gang van zaken rond de voordracht van de kandidate uit de doeken heeft gedaan maar dit kan de daar door hem op gebaseerde conclusie dat er aanleiding is om ernstig te twijfelen aan de betrouwbaarheid en geloofwaardigheid van klager als korpschef niet dragen. Grond voor dergelijke ernstige twijfel ontbrak bij het nemen van de schorsingsbeslissing maar evenzeer bij het nemen van de beslissing die nog met drie maanden te verlengen. Verweerder heeft bij die gelegenheid geen nieuwe

in het onderzoek nader bekend geworden feiten gepresenteerd ter nadere onderbouwing van de schorsingsbeslissing. Voorzover de thans bekende feiten ruimte openlaten voor twijfel aan de betrouwbaarheid van klager, levert dat gegeven onvoldoende grond op voor het toepassen van het ingrijpende middel van schorsing en verlenging daarvan.

Uit de door klager afgelegde verklaringen met betrekking tot de situatie in Barber kan niet worden afgeleid, zoals verweerder doet, dat klager bij die gelegenheid tegenstrijdige of inconsistente verklaringen heeft afgelegd die grond opleveren voor ernstige twijfel aan zijn betrouwbaarheid en geloofwaardigheid. Grond voor dergelijke twijfel is naar het oordeel van het Gerecht eerst aanwezig indien vaststaat dat die tegenstrijdigheden en inconsistenties het gevolg zijn van door klager opzettelijk afgelegde onjuiste verklaringen, kortom van aantoonbaar liegen. Van de door verweerder in navolging van de commissie aangehaalde verklaringen van klager waaruit die tegenstrijdigheden en inconsistenties zouden blijken staat niet zonder meer vast dat klager daarbij opzettelijk onjuist heeft verklaard. Klager heeft die tegenstrijdigheden en inconsistenties deels op andere wijze verklaard: hij heeft aangevoerd dat hij tegenover de commissie heeft verklaard dat de vakbonden en teamchefs zouden protesteren tegen het opdragen van toezicht op de arrestantenbewaarders zonder dat hij hen had gesproken en dat van henzelf had gehoord. Daarnaast stelt hij om niet onbegrijpelijke reden -het grote aantal stukken dat hij onder ogen krijgt en het tijdsverloop- te zijn vergeten of hij twee specifieke memo's, waarvan een bovendien niet aan hem was gericht en waarvan ook niet vaststaat dat dat bij hem is bezorgd, heeft gezien. Voorts was hij volgens zijn verklaring op vakantie op het moment dat de Minister volgens diens verklaring met hem zou hebben gesproken over de plaatsing van Florentina in Barber. Verweerder heeft deze verklaringen van klager niet nader weerlegd.

Voorts bezigt verweerder in navolging van de commissie ook argumenten die als niet meer dan gelegenheidsargumenten moeten worden gekwalificeerd. Zo is niet duidelijk geworden wat het argument dat "een intermenselijke relatiekwestie geen aanleiding mag zijn een organisatie structureel te wijzigen", bijdraagt aan de conclusie dat ernstige twijfel aan de betrouwbaarheid en geloofwaardigheid van klager mogelijk is. Even onduidelijk is waarom klager de privacy van een medewerkster zou hebben geschonden door het feit dat zij een relatie was aangegaan met een teamleider als argument te hanteren om die teamleider niet langer te belasten met de aansturing van de beveiligingsmedewerksters. Het betrof immers een relatie die was aangegaan op de werkvloer. Tenslotte is ook onduidelijk gebleven wat de opmerking dat de teamleider meent dat een en ander unfair is verlopen aan evenvermelde conclusie bijdraagt.

Voor wat betreft de plaatsing van een medewerkster van het Korps Politie Curaçao bij het RST heeft klager met kracht van argumenten aangevoerd dat hij niet beschikte over in 2004 gedateerde opsporingsdocumenten waarin de naam van die medewerkster voorkwam. Dit is niet door verweerder weerlegd. Uit de overgelegde correspondentie komt het beeld naar voren dat klager de weigering van het RST die medewerkster te plaatsen niet zonder nadere documentatie heeft willen aanvaarden. Ook komt daar uit naar voren dat klager een onderzoek naar die medewerkster heeft laten doen, al moet

worden erkend dat dit niet een diepgravend veiligheidsonderzoek is geweest. Het onderzoek had een positief resultaat. Klager heeft daar naar verwezen in een nader verzoek Curiel te plaatsen, waarbij overigens wel opvalt dat hij dit onderzoek als een veiligheidsonderzoek kenmerkt. Het is in dit verband ook duidelijk geworden dat er tussen klager en de leiding van het RST verschil van inzicht bestond over de voor betrouwbaarheid van Curaçaose kandidaten te hanteren norm. Klager stelde zich daarbij op het standpunt dat de kandidaat die goed genoeg was voor het eigen korps ook bij het RST te werk gesteld diende te worden. Het RST stelde extra eisen. Dit verschil van inzicht is mede aan het licht gekomen naar aanleiding van klagers voordracht van Curiel voornoemd. De conclusie moet echter ook hier zijn dat ten tijde van het nemen van de beschikking tot schorsing en de verlenging daarvan onvoldoende concrete feiten voorhanden waren dat klager bij de voordracht van medewerkers voor dergelijke functies niet verantwoordelijk handelde.

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat die beide beschikkingen een voldoende feitelijke grondslag ontberen. Om die reden dienen die beschikkingen te worden vernietigd. Verweerder heeft in de onderhavige procedure vele malen gewezen op de noodzaak van verder onderzoek naar het functioneren van klager en de in dat verband verrichte inspanningen. Nog afgezien van het feit dat er sedert begin september 2013 onderzoek is verricht, waarin naar mag worden aangenomen in elk geval klagers betrokkenheid bij de situatie in Barber ook reeds vanaf het begin zal zijn betrokken en het feit dat verweerder bij gelegenheid van de verlenging van klagers schorsing geen onderzoeksresultaten heeft gepresenteerd, levert de enkele wens onderzoek te doen naar klagers functioneren op zich geen grond op voor schorsing.

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de bezwaren gegrond dienen te worden verklaard. Het Gerecht zal de bestreden beschikkingen vernietigen en klager een nader vast te stellen proceskostenveroordeling toekennen. De verzoeken om een voorziening bij voorraad te treffen wordt afgewezen nu een dergelijke voorziening slechts kan worden getroffen in afwachting van de einduitspraak en de einduitspraak op beide bezwaren bij de beslissing van heden wordt gegeven.

6. Beslissing:

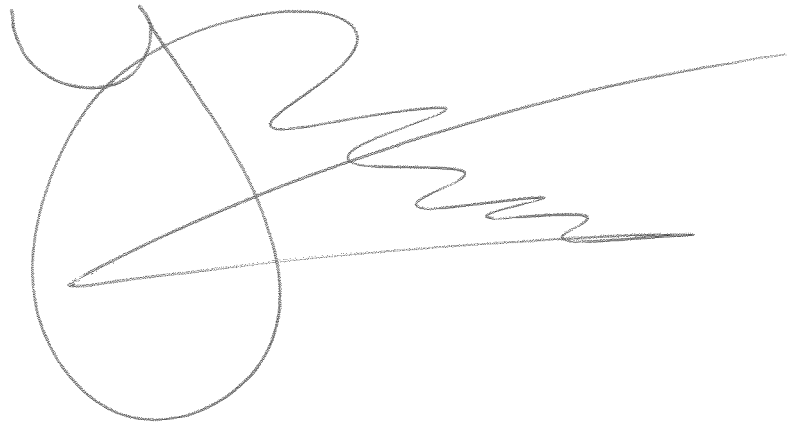
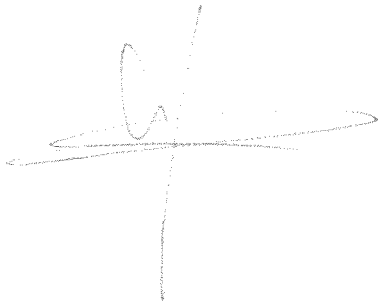
Het Gerecht:

- verklaart de bezwaren gegrond;
- verklaart het Landsbesluit van 10 december 2013, no. 13/3025 nietig;
- verklaart het Landsbesluit van 13 maart 2014, no. 14/0570 nietig;
- bepaalt dat verweerder aan klager dient te betalen Naf. 2800,= (achtentwintighonderd Nederlands Antilliaanse guldens);

GAZ 66345/66346/67505
Wernet, M.A.
18 juni 2014

-wijst af de verzoeken om voorziening bij voorraad.

Deze beslissing is gegeven door mr. J.Th. Drop, rechter in ambtenarenzaken en in het openbaar uitgesproken op 18 juni 2014 in aanwezigheid van de griffier.

Rechtsmiddelenclausule:

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep op de Raad van Beroep in ambtenarenzaken open binnen dertig dagen na de dag van de uitspraak indien de appellant in persoon of bij vertegenwoordiger dan wel gemachtigde bij de uitspraak tegenwoordig is geweest; en in de andere gevallen binnen dertig dagen na de dag van de toezending of de terhandstelling van een afschrift van de uitspraak (art. 98 Rar).